

Τοῦ φωνάζει μὲν ἡμέρα καὶ τοῦ λέγει, βρε Γεώργη, κύττα-
ξε ἂν φέρουσι γράμματα τῆς Κυρίας νὰ μοῦ τὰ δίνη.

Ἐχων μάλιστα τὰς ὑποψίας αὐτὰς ὁ σύζυγος μίαν ἡ-
μέραν εἶδεν ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ ξενοδοχείου ὅπου ἐτοπο-
θετοῦντο ὅλαι αἱ ἐπιστολὴ καὶ αἱ πρὸς αὐτὸν καὶ αἱ πρὸς
τοὺς κατοικοῦντας ξένους γράμματα ἀρκετὰ ὀγκώδεις εἰς
ὄνομα τοῦ ὑπρέτου. Ἰδὼν ἐπὶ τῆς συραγίδος ὅτι προέρχε-
ται ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, συνέλαβε μὲν ὑπονοίας, ἀλλὰ
καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ κατὰσχῃ, τοῦ τὸ ἔδωκε περιορισθεὶς
νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ἀπὸ ποῦ παίρνει γράμματα, ἐκείνου ἀπαν-
τήσαντος: ἀπὸ τὸν ἐξαδελφόν μου. Τότε πῦρ ἐν εὐκαιρίᾳ
νὰ τοῦ πῇ, ὅτι ἐπειδὴ τὸ σπῆτι ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ
ἔχουν ἀφήσει μόνον, καὶ ἔχουν ἓνα θεῖον, ὅστις τοὺς κά-
μνει ἀνυσυχίαις, μπορεῖ κανένα γράμμα γιὰ τὸ σπῆτι ἀπὸ
τὴν Κων(ν)πολιν νὰ ἔχῃ τίποτε εἰδήσεις καὶ νὰ τοῦς φέρῃ
ἀνω κάτω, νὰ χολοσκάσουν, γιὰ τοῦτο ὅλα τὰ γράμματα
τὰ ὅποια αὐτὸς ὡς θυρωρὸς θὰ ἐλάμβανε διευθυνόμενα πρὸς
τὴν πενθεράν ἢ τὴν γυναῖκά του νὰ τοῦ τὰ δίδῃ. Ἡ κου-
θέντα αὕτῃ ἐτάραξε τὸν ὑπρέτην, οὗτος δὲ ὡς ἐπιτήδειος
καὶ διὰ νὰ τοῦ διαλύσῃ πᾶσαν ὑπόνοιαν, τοῦ λέγει: Μή-
πως ὑποπτεύεσθε τίποτε; ἂν θέλετε νὰ, πάρτε το νὰ τὸ
διαβάσητε. Ὁ κ. Ἀσλάνης: ὄχι παιδί μου, δὲν ἔχω ἀνάγ-
κην, ἀφοῦ μοῦ λές ὅτι εἶνε τοῦ ἐξαδέλφου μου ἐκεῖνο μόνον
ποῦ σοῦ εἶπα· βλέπει; ὅτι ἐγὼ δὲν σ' ἔχω σὰν τοὺς ἄλλους
ὑπρέτας μου, πῶς σὲ περιποιῶμαι, κτλ.

Τὴν ἡμέραν δὲ τῆς δραματικῆς σκηνῆς ἐν τῇ διευθύνσει
τῆς Ἀστυνομίας ὁ ὑπρέτης Χανιώτης ὡμολόγησεν, ὅτι ἡ
ἐπιστολὴ ἐκείνη—ἡ τοῦ ἐξαδέλφου του—ἦτο ἐπιστολὴ τοῦ
ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἐραστοῦ πρὸς τὴν κυρίαν του.

(Ἐπταὶ συνέχεια)

Καλιδάν

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΦΙΞΙΣ ΤΟΥ ΗΓΕΜΟΝΟΣ

ΧΘΕΣ

Ἀπαράλλакτος ἡ ἐν Πειραιεῖ προσδοκία τοῦ ἡγεμόνος
τῆς Βουλγαρίας, ὅπως καὶ ἡ τοῦ Βασιλέως μας πρό τινωγμηνῶν
ὅτε ἐπανήρχετο ἐκ τῆς περιουσίας του. Μὲ μόνην τὴν διαφορὰν
ὅτι τώρα μεταξὺ τῶν ἀναμενόντων ἦτο καὶ ὁ ἴδιος Βασι-
λεὺς. Καὶ πρῶτος μάλιστα ἀναμένων, ἀφοῦ ἐκεῖνος κατῆλθε
μὲ τὴν ἀμαξοστοιχίαν τῶν 2, καὶ ἡμεῖς μὲ τὴν ἀμαξοστοι-
χίαν τῶν 4. Τόσον μάλιστα ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ περιμένῃ
πολὺ, ὥστε μία κακὴ γλῶσσα εἶπεν ὅτι εἶδε τὸν φροντιστὴν
τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς, ὅπου εἶχε καταφύγει ὁ Βασιλεὺς,
νὰ ἀγοράζῃ λουκάνικα· ἀλλὰ... προσέθετεν ἀστείως καὶ
βλακωδῶς συνάμα ἡ κακὴ γλῶσσα, πέρασε ὁ καιρὸς ποῦ δέ-
νανε τοὺς σκύλους μὲ τὰ λουκάνικα.

Ἡ ὁμοιότης τῶν δύο ὑποδοχῶν ἦτο καταπληκτικὴ καὶ
ὡς πρὸς τὴν ὄψιν ἦν παρῆχεν ἡ ὄντως μεγαλοπρεπὴς μαρμα-
ρῶστρος ταξοειδὴς πυραΐκη ἀποβάθρα, μὲ τὰ ὠραία τῆς πο-
λύρωτα, ὡς ὅμοια ἡμεῖς, κυριε Δήμαρχε, οὐκ ἔχομεν. Τὰ αὐτὰ
ἀσβεστόχριστα πυραμιδίδια, μὲ τὸ μονόγραμμα τοῦ Βασι-
λέως καὶ τῆς Βασιλίσσης, τὰ ὅποια εἶχαν τὸν λόγον των τότε,
ἵστάνται τώρα βλακώδεις θεαταί, ὡς φράκκα ξένα, μακρύτερα

τοῦ ἀναστήματος, τὰ ὅποια φαίνονται ὅτι κλαῖνε καὶ ἐαυτὰ
καὶ τὸν φέροντα. Ἡ μόνη προσθήκη ἦτο δύο Βουλγαρικῶν
σημαίων, μαυρολευκοκίτρινων, ἀπαισίας λαζαρετικῆς ὄψεως,
μὲ τὴν γελοιογραφίαν τοῦ λέοντος εἰς τὴν γωνίαν, καὶ γελο-
τοποιήσιν αὐτῆς τῆς ὠραίας περσικῆς σημαίας, τῆς ἐν συνδυα-
σμῷ φερούσης τὸν λέοντα μὲ τὸν ἥλιον.

Ἡ στρατιωτικὴ τιμητικὴ φρουρὰ συνέκειτο ἐξ ἐνὸς λόχου,
παρατεταγμένου ἐνθεν καὶ ἐνθεν, συχνὰ πυκνὰ εἰς σύναξιν
καὶ διάλυσιν καλουμένου, καὶ τὰ πυροβόλα ἐπ' ὤμων καὶ εἰς
πυραμίδας, ἐν δὲ τῷ κέντρῳ τοὺς ἀξιωματικούς μικροσχή-
μους μὲν τινες καὶ βραχεῖς, ἀλλὰ καὶ τὸν φοβερόν τοῦ πα-
τρός του λεοντιδέα Σαῦτσον τοῦ ἱππικοῦ, στρέφοντα ἀρειμα-
νίως τὸν μύστακά του καὶ ἀφίοντα νὰ κτυπᾷ ἐπὶ τῶν κνη-
μῶν καὶ τοῦ λιθοστρώτου ἡ χαμπύλη του σπάθῃ, ὡς καὶ τὸν
γενναῖον καὶ μεγαλοπρεπῆ φίλον μας Ἀξελόν. Ἰδιαζόντως
ἐκάμαμεν τὰς παρατηρήσεις αὐτάς, διότι ἠθέλαμεν, ἂν εἶναι
δυνατὸν νὰ ἐπιδειξώμεν εἰς τὰ ὄμματα τοῦ ἡγεμόνος τὸ ἀν-
θος τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς ἐν ταῖς φυσιογνωμίαις τῶν Ἑλλή-
νων ἀξιωματικῶν.

Πότε πότε ἀνεφαίνετο κανεὶς ὑπασπιστής, πότε ὁ φρού-
ρχος Πειραιῶς, πότε ὁ Διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας καὶ πότε
ἡ ὡς ἱτέας θρηνώδους μορφὴ τοῦ ὑπαστυνόμου Πειραιῶς κ.
Σωτήρχου. Ὁ Τινάνειος κήπος ἐπρασίνιζεν εἰς πυκνὸν ὄγκον
ἀπέναντι τῆς προκυμίας, λουομένης εἰς γαλανὸν ὄρμον, μου-
σικὴ δὲ ἀπὸ τοῦ κήπου ἐκύλιε τὰ κύματά της εἰς τὴν ἐορ-
τάζουσαν πειραϊκὴν ἀτμοσφαιραν.

Ἡ Λέσχη, τὸ σέμνωμα τῶν Πειραιωτῶν, συνέπεσε χθὲς
ν' ἀλλαξοπιστήσῃ καὶ ἀλλαξοσθῇ. Συνήθως ἐρωτικὸν πά-
θος γεννᾷ τὰς ἀλλαξοθησείας, ἡ Ρωμῆα γίνεται Τούρκισσα,
Ἑβραῖος χριστιανίζεται καὶ τὰ λοιπά. Τί παθοῦσα ἐπινξε θρη-
σκίαν καὶ ἐθνισμόν ἡ κοκέτα Πειραϊκὴ Λέσχη, ἀγνοοῦμεν.
Οὐχ ἦττον εἶδομεν τὸν ἐξώστην της, τὸ πολύσαρκον ἐκεῖνο
καὶ ἐξογκωμένον τῆς κοκέτας στήθος, φέρον ὅλας τὰς σημαίας
τοῦ κόσμου πλὴν τῆς ἐλληνικῆς· μεσίστιον δὲ, μεταξὺ δη-
λαδὴ κτλ.—ἐπειδὴ ὁμιλήσαμεν περὶ στήθους—τὴν ἰταλικὴν
ὥστε ὁ ἐραστὴς βεβαίως θὰ ἦτο μακαρονᾶς.

Ἡ λεμβοδρομία δὲν ἦτο ζωηρά, τοῦ ρωμηοῦ ἀναμένοντος
πάντοτε νὰ φαῖν τὸ βαπόρι διὰ νὰ μπῇ στὴ βάρκα, ἴσως καὶ
τὰ περάσῃ μὲ τὸν λεμβοῦχον μὲ πενήντα μόνον λεφτά.

Οὐχ ἦττον ὅλην τὴν ἀγανάκτησιν μας διὰ τὸν προσδοκώ-
μενον καὶ μὴ φαινόμενον αὐτὸν Νυμφίον, τὴν ἐξητμήσαμεν
διὰ θαλασσίου περιπάτου, μπεινοθαίνοντες διὰ τῶν θαλασ-
σίων δενδροστοιχιῶν ἃς ἀπετέλουν καμαρωτὰ ναυλοχούντα
τὰ σατανικά «Ψαρά», ὁ ἀτρόμητος «Γεώργιος» καὶ ὁ περί-
κομφος καὶ στίλβων ὅλος ὡς δανδῆς, ἐρωτότροπος ὡς ὁ φε-
ρώνυμός του Διευθυντὴς τώρα τοῦ Ναυστάθμου, «Μισούλης»
ἐφ' οὗ καὶ ἀνέκρουεν, κατὰ Σκυλίστην, μουσικὴ. Ἀλλὰ ὁ
Βούλγαρος δὲν ἤρχετο. Κάτου κάπου πεντάκωπος λέμβος
ἐπηγαινόφερνε τὸν δραστηριώτερον ὅλων τῶν προκατόχων του
Λιμενάρχην Καρακατσάνην, ἂν καὶ μὴ ἐξοντώσαντα τὸ γένος
τῶν ἀνευ ἀριθμοῦ καὶ χωρὶς λέμβου πλανοδίων βαρκάριδων,
εἰς βλάβην τῶν ἐντίμων παλαιῶν λεμβούχων καὶ ἀπάτην
καὶ βιασμόν πολλάκις ἀπολοικῶν τε καὶ μὴ ἐπιδατῶν.

Ὁ ἥλιος ἤδη ὀλόχρυσος ἔδωε χρωματίζων αὐθαιρέτως τὴν γκλανὴν ἐπιδερμίδα τῆς θαλάσσης, ἔδωε συνάμα καὶ ἡ ὑπομονὴ τῶν ἐκκλησιαζομένων καὶ ἐκκλησιαζουσῶν πολλὰ ἐκ τῶν τελευταίων ἐξεβίαζον τὸν ἀποκεκλεισμένον τῆς προκυμαίας περίβολον καὶ τῶριχον εἰς τὸν τακτικὸν πειραιώτικον περίπατον, ὁ Διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας διέτασσε ν' ἀγορασθοῦν βεγγαλικά, μὲ τὴν συμφωνίαν ὅμως ἂν δὲν τὰ μεταχειρισθῶμεν νὰ μὴ τὰ πληρώσωμεν, προωρισμένα διὰ τὰς Ὀδοὺς Πειραιῶς καὶ Πανεπιστημίου, ὁ πρωθυπουργὸς κατέβαινε, ὁ βασιλεὺς δὲν ἀπηλπίζετο, ἕως οὗ τοῦ τὸν ἀπῆλπισεν ὁ κ. Τρικούρης καὶ παραλαβὼν τὸν ἔφερεν ἐπάνω, τελευταῖον ὅλων, διότι καὶ ἡ πλατεία εἶχεν ἐκκενωθῇ καὶ ἡ σάλπιγξ ἐσύναξε τὸν λόγον πρὸς ἀναχώρησιν.

Μετ' ὀλίγον αἱ μυροδάται ἐκελάδουν, αἱ μυροφόροι τοῦ Πειραιῶς διηγούντο ἐπὶ τραπέζης τὰς συγκινήσεις των, καὶ τηλεγράφημα τοῦ Νομαρχέοντος Κυκλάδων, ὅτι τῇ αὐτῇ ὥρᾳ, καθ' ἣν ἐν τῇ Στρατιωτικῇ Σχολῇ κατηναλίσκοντο λουκάνικα, ἐν τῷ βραδευμένῳ ζαχαροπλαστείῳ τοῦ κ. Σταματελάκη ἐν Σύρῳ, εἰς ξανθὸς νεανίας, περιστοιχιζόμενος ἀπὸ ἐπιτελείων ὀλόκληρον ἐγευματίζε με λουκούμια τοῦ ἁνανά καὶ τοῦ φιστικιοῦ καὶ ἔπερε καὶ μαζὶ του πολλὰ κουτιὰ διὰ νὰ τὰ μοιράσῃ ἀντὶ παρασῆμων εἰς τοὺς αὐλικούς. Ἦτο ὁ ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας.

Ἐν Ἀθήναις

Χθὲς καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς Λεωφόρου Πανεπιστημίου, εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων ἀπ' ἀλλήλων παρατεταγμένοι ἀνὰ εἰς ἐρυθροὶ κλητῆρες καὶ μαῦροι χωροφύλακες ὑπεδείκνυν εἰς τοὺς διαβαίνοντας ὅτι ἐκεῖθεν ὠρίσθη ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὰ ἀνάκτορα ὁ ἀναμενόμενος

ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας. Βαθυμῆδον συνήχθησαν καὶ τινες περιεργοί, αἱ ἀμαξαὶ ἤρχισαν νὰ κάμουν τὸν γύρον των, ὅμοιοι κυριῶν ἀνεφαίνοντο σύρουσαι τὰς ἐσθῆτας καὶ τὴν περιεργειάν των, καὶ οὕτω κατηρτίσθη μικρὰ τις κίνησις περιερχομένων ἐφ' ἑκατέρων τῶν πεζοδρομίων τὴν ὁδὸν καὶ ἀναμενόντων ἐν ὑπομονῇ. Καὶ ὅλη αὕτῃ ἡ κίνησις, ἐπίσημος καὶ ἰδιωτικὴ, διήρκεσεν ἀπὸ τῆς τετάρτης μετὰ μεσημβρίαν μέχρι τῆς ὀγδόης, ὅτε ἐξαντληθείσης τῆς ὑπομονῆς τῶν ἐπισήμων καὶ μὴ ἀναμενόντων, ἡ λεωφόρος ἀφέθη ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὴν ἡσυχίαν τῆς.

Τὸ νῆστιμον εἶνε ὅχι μόνον τῆς γείτονος ὁδοῦ τῆς Ἀκαδημίας, ἀλλ' οὐδὲ αὐτῆς τῆς ὁδοῦ, ἐξ ἧς ἀνεμένετο νὰ διέλθῃ ὁ ἡγεμὼν, ἐλήφθη φροντίς ν' ἀναφθῶσιν οἱ φανοί, καὶ τὸ νηστιμώτερον, τὸ μονάκριβο στολίδι τῆς ὑποδοχῆς, τρεῖς τέσσαρες ρυπαρὰ σημαῖα κυματίζουσιν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τοῦ ἐκπαιδευτηρίου Ἀντωνιάδου καὶ Μωραΐτου τῶν Τσουσοφρόνων.

ΣΗΜΕΡΟΝ

Τέλος πάντων! περὶ τὴν δεκάτην ὥραν ἀκριβῶς ὁ ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας ἀπεβιβάζετο ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας Πειραιῶς ὑπὸ τὸν ἥχον τῶν κανονοβολούντων ἐλληνικῶν καὶ ξένων πλοίων ἐν τῷ λιμένι.

Ἀμφοτέρωθεν τῆς ἀποβάθρας, σημασιολοίστου, εἶχον παραταχθῇ εἰς λόχος πεζικοῦ καὶ οἱ μαθηταὶ τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς, ἀνέμενον δὲ προηγηθέντες, δύο ἐκ τῶν ὑπασιπιστῶν τοῦ βασιλείου, ὁ λιμενάρχης Πειραιῶς καὶ τινες ἀνώτεροι ἀξιωματικοί.

Περὶ τὴν δεκάτην παρὰ πέντε λεπτὰ τὰ ὀχήματα τῆς αὐλῆς ἔφεραν τὸν βασιλέα ἐν μεγάλῃ στολῇ μετὰ τοῦ μεγάλου δουκὸς Νικολάου καὶ τῆς λοιπῆς ἀκολουθίας, κατήλθον δὲ ἐκ τοῦ Χρηματιστηρίου, ἔνθα ἀνέμενον ὁ κ. Τρικού-

Ο ΛΥΚΟΦΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἱδ. ἀριθ. 44)

Ὁ λοχαγὸς Λαγγάρδ καθήμενος ἐπὶ τραπέζης κεκαλυμμένης ὑπὸ χαρτίων ἔγραφε. Χωρὶς νὰ ταραχθῇ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὸν ἐπισκέπτην του. Ἀναγνωρίσας δὲ τὸν Ἰάκωβον Γρανδὲν ἀφῆκε τὴν γραφίδα καὶ ἡγέρθη ταχέως μὲ ἀστράπτοντας ὀφθαλμούς καὶ φυσιογνωμίαν ἐκφράζουσαν τὴν ζωηροτάτην εὐχαρίστησιν.

— Ἄ! λοχαγέ μου, λοχαγέ μου! ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος προχωρῶν πρὸς αὐτὸν καὶ τείνων τὰς χεῖρας.

Ὁ κ. Λαγγάρδ λαβὼν τὰ χεῖρα τοῦ νεανίου ἐσφιγξεν αὐτὰς περιπαθῶς.

— Λοχαγέ μου, ὑπέλαβεν ὁ Ἰάκωβος συγκεκινημένος, γνωρίζω τί ἐπράξατε ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ ἔρχομαι νὰ σὰς εὐχαριστήσω.

— Τί ἐπράξα διὰ σὰς, εἶπεν ὁ ἐλευθεροσκοπευτὴς ἐκπεπληγμένος.

— Ὡ! μὴ ὑποκρίνεσθε ἐκπληξιν, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, γνωρίζω τὰ πάντα.

— Λοιπὸν ἄς ἴδωμεν, τί γνωρίζετε;

— Χθὲς τὴν ἐσπέραν ὁ συνταγματάρχης μου μ' ἐπληροφόρησεν ὅτι ἔχω ἕνα προστάτην ἰσχυρὸν καὶ ὅτι ὁ προστάτης αὐτὸς ἦτο ὁ λοχαγὸς τῶν ἐλευθέρων σκοπευτῶν Λαγγάρδ.

Σήμερον τὸ πρωὶ ἔτρεξα παντοῦ νὰ μάθω ποῦ εἴσθε, ἀλλὰ δὲν μπόρεσα πρὸ μιᾶς στιγμῆς κατ' εὐτυχίᾳ περιπτῶσιν ἀπάντησα ἕνα ὑπολοχαγόν σας ὅστις μὲ ὠδήγησεν ἐδῶ, ὅπου, λοχαγέ μου, σὰς φέρω τὴν ἐνδειξιν τῆς εὐγνωμοσύνης μου. Ἐπαναλαμβάνω νὰ σὰς εἶπω ὅτι γνωρίζω τὰ πάντα. Ὡ! μὴ ἀρνεῖσθε, τὸν σταυρὸν αὐτὸν τὸν ὀφείλω εἰς σὰς!

— Ἰάκωβε, ἀπήντησε σοβαρῶς ὁ λοχαγὸς, τὸν σταυρὸν τὸν ὀφείλετε εἰς τὴν γενναιότητα, εἰς τὴν ἀφοσίωσιν, εἰς τὴν πατρίδα καὶ εἰς τὴν ἀξίαν σας μόνον. Ἄ! γνωρίζετε τὰ πάντα! Καὶ ἐγὼ γνωρίζω τι, τὸ ὅποιον ἀπεφύγατε νὰ μὲ πῆτε. Εἰς ἐμὲ ὀφείλετε τὸν σταυρὸν!... Καὶ ἡ σημαία τοῦ Σεδάν; Καὶ ἡ ἐπαυλὶς τοῦ Ἀυρέλλ; Καὶ ἡ καλὴ συμπεριφορὰ σας ἐν Κουλιέρ; Αὐτὰ ὅλα τὰ νομίζετε μικρά;

— Ἄλλοι ἔκαμαν τὰ ἴδια καὶ περισσότερα, ἀπάντησεν

της και εκ του διπλωματικού σώματος μέλος ο πρεσβευτής της Σερβίας. Έκ των λοιπών υπουργών παρευρίσκειτο ο κ. Κοντόσταυλος.

Μόλις ἐξεληθόντα τὸν ἡγεμόνα ἐχαίρετίζεν ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς, παίνισασα τὸν βουλγαρικὸν ὕμνον, ἐδεξιώθη δὲ ὁ βασιλεὺς· μεθ' οὗ ἐγένοντο ἐκατέρωθεν αἱ προσήκουσαι παρουσιάσεις ὑπουργῶν, αὐλικῶν, ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν καὶ τῶν ἀποτελούντων τὴν θεραπείαν τοῦ ἡγεμόνος.

Ὁ βασιλεὺς ὑπεδέχθη ἀσκεπῆς τὸν ἡγεμόνα ἀσκεπῆ· ἐκαλύφθη δὲ οὗτος, ὅταν ἐκαλύφθη καὶ ὁ βασιλεὺς. Ἠσπάσθη δὲ ἅπαξ τὸν βασιλέα καὶ τρεῖς τὸν ἀδελφὸν τῆς βασιλίσσης. Ἀμφότεροι ἔφερον τὸν Μεγαλόσταυρον. Ὁ βασιλεὺς ἔλαβε τὴν χεῖρα ὅλων τῶν ἀκολουθῶν τοῦ ἡγεμόνος, πλὴν δύο. Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ πρωθυπουργοῦ, τοῦ Κοντοσταύλου καὶ τῶν λοιπῶν.

Ὁ ἀνγκρυσθεὶς ὕμνος ἦτο, κατὰ τὸν κ. Σάϊλερ, ρωσικὸς, βουλγαρικὸς ὕμνος, ὡς εἶπε μὴ ὑπάρχοντος.

Ὁ πρέσβυς τῆς Τουρκίας εἶχε μεταβῆ εἰς δεξιῶσιν ἐπὶ ἡμετέρας βασιλικῆς λέμβου.

Ὁ ἡγεμὼν, ζωρὸς τὴν φυσιογνωμίαν, εὐρωστὸς, ξανθὸς, μὲ πρόσωπον περιβαλλόμενον ὑπὸ γενειάδος, μᾶλλον ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα, ἔφερε τὴν ἐπίσημον στολὴν βουλγάρου στρατηγοῦ καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸ ἐθνικὸν καλπάκι μετὰ μικρὰν παρέλασιν ἐν συνοδείᾳ μετὰ τοῦ βασιλέως πρὸ τῶν παρατεταγμένων στρατιωτῶν, ἀνῆλθον εἰς αὐτοῦ, ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ ἡγεμὼν, ἐπὶ τῆς πρώτης ἀμάξης· ἠκολούθουν ἐπὶ τῆς δευτέρας ὁ μέγας δούξ Νικόλαος μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἡγεμόνος καὶ τοῦ κ. Χατζηπέτρου. Τὰ λοιπὰ ὀχήματα περιεῖχον τοὺς λοιποὺς αὐλικοὺς καὶ ἀκολουθοῦς.

ὁδὸν Πειραιῶς, καὶ ἐκείθεν τὴν Λεωφόρον Πανεπιστημίου ἐσταμάτησεν πρὸ τῶν ἀνακτόρων, ἐνθα ἐκτὸς τῶν τεταγμένων χωροφυλάκων καὶ κλητῆρων, ἑπτὰ εὐζῶνοι ἀνέμενον ἐκατέρωθεν τῆς μεγάλης κλίμακος τῶν ἀνακτόρων.

Ἐπὶ τῆς προκυμαίας Πειραιῶς τὸ πλῆθος συνωθεῖτο ἀνυπόμονον νὰ ἴδῃ τὸν ἀναμενόμενον ξένον· οἱ ἑφιπποὶ χωροφυλάκες ἀπετέλουν τὸ καθήκον των συγκρατοῦντες ἐν ὀρισμένῃ ζώνῃ τὰς σειρὰς τῶν θεατῶν, ἀλλὰ πολὺ ἀγρίως, ὡς συνήθως, καὶ μὲ κίνδυνον νὰ καταπατήσωσιν πολλοὺς ὑπὸ τοὺς ἵππους των. Ἡ πειραιώτικαις βάρκες ἐνασχολοῦντο μεταφέρουσαι τοὺς μᾶλλον περιέργους, ἀντὶ εἰκοσαλέπτου ἀμοιβῆς, ἀπὸ τοῦ κοινοῦ τοῦ τῆς ξηρᾶς εἰς τὰ ὑγρά στρώματα, ὅπως ἀνετώτερον ἐκείθεν μακρὰν τῶν χωροφυλάκων καὶ τοῦ συνωστισμοῦ, ἐπιθεωρήσωσι τὸν καταπλέοντα ἐπὶ τῆς λέμβου ἡγεμόνα.

Ἐκ τῶν Πειραιωτικῶν κτιρίων, τὸ Χρηματιστήριον μόνον μετεῖχεν ἐπισήμως τῆς ὑποδοχῆς· ὁ ἐξώστης τοῦ ἦτο κεκοσμημένος ὑπὸ σημαίων, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Βουλγαρικῆς, κατὰ μυστὰ δὲ τὰ δώματά του καὶ τὰ παράθυρα ὑπὸ κυρίων καὶ κυρίων.

Οὐδενίᾳ ζητοκραυγικῇ ἀπόπειρᾳ ἠκούσθη ἐκ τοῦ πλῆθους οὔτε ἐν Πειραιεὶ οὔτε ἐν Ἀθήναις.

Ἐν Ἀθήναις, οἱ δρόμοι, τοὺς ὁποίους διήλθεν ἡ ἐποχούμενη συνοδεία δὲν παρουσίαζεν ἑκτακτὸν τινα κίνησιν, ἴσως ἕνεκα τοῦ ἐπικρατοῦντος καύσωνος, ἴσως ἕνεκα ἐκδικήσεως διὰ τὴν χθεςσινὴν ματαιωθείσαν προσδοκίαν, ἴσως ἕνεκα ἐθνικοῦ συναισθήματος ἀδιαφορίας· μόνον ὑπὸ τὰς σκιὰς τῶν παρὰ τὰ ἀνάκτορα δένδρων παρέμενον ὀλίγος κόσμος ἀναμένωντες τὴν διάβασιν.

Περὶ τὴν ἐνδεκάτην περίπου αἱ ἄμαξαι διανύσασαι τὴν

ὁ Ἰάκωβος· ἔπειτα δὲν μοῦ ἔφθανε τάχα ὁ βαθμὸς τοῦ ὑπολοχαγοῦ; λοιπὸν, λοχαγέ μου, σεῖς εἰσθε;

— Φθάνει. . . ἀρκεῖ νὰ σᾶς πῶ πόσῃ εὐτυχίᾳ αἰσθάνομαι διὰ τὴν ἐπίσκεψίν σας. Ἐλᾶτε, καθήστε, ἔχω νὰ σᾶς ἐμιλήσω.

Ἡ καλὴ καὶ εἰλικρινὴς μορφή σας μοῦ ἐπροξένησε τόσῃν εὐχαρίστησιν, ἐξηκολούθησεν ὁ λοχαγὸς, ἀφοῦ ἐκίθησαν, ὥστε ἀμέσως ἠσθάνθη ἡ στοργὴν εἰς ἐσᾶς. Εἶμαι πρόθυμος νὰ παραχωρήσω τὴν φιλίαν μου. Θέλετε, Ἰάκωβε, νὰ γίνητε φίλος μου;

— ὦ! λοχαγέ μου, εἶπεν ὁ νεανίας μέχρι δακρύων συγκινηθεὶς.

— Ἐνόησα, εὐχαριστῶ. Μόνῃ ἡ φιλία σας, Ἰάκωβε, θ' ἀντικαταστήσῃ πολλὰς ἄλλας, τὰς ὁποίας ἔχασα, ἢ μᾶλλον ἐνόμιζα ὅτι εἶχον. Τώρα ἂς ἐμιλήσωμεν ὀλίγον καὶ διὰ σᾶς εἰς τὸ ὅποιον ἀνήκει τὸ μέλλον, καὶ διὰ τὸν ὅποιον τρέφω τὰς ὥραιότατας ἐλπίδας.

— Ἀλλὰ δὲν ἔχω τίποτα ἐνδιαφέρον νὰ σᾶς εἰπῶ.

— Ὅταν πρόκηται περὶ φίλου, Ἰάκωβε, τὰ πάντα ἐνδιαφέρουσιν. Ἐχετε μικρὰν περιουσίαν;

— Καμμίαν.

— Τί πράττουσιν οἱ γονεῖς σου;

— Ἐνα ἔτος μετὰ τὴν γέννησίν μου ὁ πατήρ μου εἶχεν ἀποθάνει. Ἦτο ἐργάτης. Ἡ μήτηρ μου μὲ ἀνέθρεψεν ὅσον μποροῦσε καλλίτερα ὥς πού ἐγίνα δωδεκαετής.

— Ὑστερα;

— Ἀπέθανε καὶ αὐτή.

— Ὅρφανός! δυστυχὴ μου φίλε!

— Ὁ ἀνάδοχός μου, γηραιὸς λοχαγὸς τῶν δραγόνων, μὲ ἔλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του καὶ μοῦ ἔδωκε τὴν ἐκπαίδευσιν τὴν ὁποίαν ἔχω. Τοῦ χρεωστῶ πολλὰ, τὰ πάντα δι' ἐμὲ ἦτο ἀληθὴς πατήρ. Ἦμην ὑπηρετὴς ἐπαύλεως, ὅτε ἐκληρώθην στρατιώτης. Ἀνεχώρησα πρὸ τῆς κλήσεως, διὰ νὰ δυνήθω νὰ καταταγῶ εἰς τὸ 10ον σύνταγμα τῶν δραγόνων, ὅπου ὁ ἀνάδοχός μου ἦτο λοχαγός. Ἰδοὺ ἡ ἱστορία μου.

— Πολὺ ἐνδιαφέρουσα, φίλε μου. Ἐχετε ἴσως καὶ μερικά πράγματα, τὰ ὁποία μοῦ κρύπτετε, Ἰάκωβε, καὶ ὅμως εἶμαι περίεργος νὰ ξεύρω ὅλα, ὅταν ἀφορῶν ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἀγαπῶ, χάριν αὐτῶν καὶ διὰ τὸ συμφέρον των. Γνωρίζω ὅτι αὐτὸ εἶνε ἀδυναμία, ἀλλὰ μὴ δυσχερῆσαι, ἀν ζιτῶ νὰ ἐμβαθύνω εἰς τὴν καρδίαν σου. Ἰδωμεν, δὲν ἀφήσατε μίαν μνηστὴν εἰς τὴν πατρίδα σας;

Τὸ μέτωπον τοῦ νεανία καταπόρφυρον ἐγένετο καὶ μείδισμα ἐπεφάνη ἐπὶ τῶν χειλέων του.

— Ἀ! βλέπετε, Ἰάκωβε, ὅτι δὲν ἠπατώμην, ὅτι ἡ μνηστὴ ὑπάρχει;

— Ἀληθῶς.

— Εἶνε νέα ὥραία καὶ φρόνιμος.

— Δεκαεπταετής, ὥραία ὡς ἄγγελος· ὡς πρὸς τὴν φρό-

Εἰς τὴν κλίμακα τῶν ἀνακτόρων ὑπεδέχθησαν τὸν ἡγεμόνα ὁ Ναύαρχος Σαχίνης, ὁ ὑπασπιστὴς Κουτσούκος καὶ ὁ κ. Λύδερς, μετὰ τῶν τριῶν βασιλοπαίδων.

Εἰς δὲ τὴν αἴθουσαν τοῦ θρόνου ἡ Βασίλισσα, φέρουσα δυστυχῶς μαγουλίκαν ἐνεκα νευραλγίας.

Ἀμέσως μετὰ τὰς συνήθεις παρουσιάσεις ἀπῆλθεν πρὸς ἀνάπαυσιν εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα τῶν ἀνακτόρων, διατεθειμένον ὅλον, ὡς εἶπομεν χθές, διὰ τὸν ἡγεμόνα καὶ τὴν ἀκοινοῦσαν του.

Ἐγένετο δὲ καὶ ἡ προσκόλλησις παρὰ τῷ ἡγεμόνι τοῦ κ. Βάσσου ὡς ὑπασπιστοῦ.

Πρῶτος ἐγγράφει εἰς τὸ βιβλίον τῶν ἐπισκέψεων περὶ τὴν 11ην π. μ. ἦν ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς Αὐστρίας κ. Μλούμ. Μετ' αὐτὸν δὲ ὁ τῆς Ρωσίας πρέσβυς κ. Σίσκην μετὰ τῶν κ. Αἰχλερ καὶ Μπαχμέτιερ. Εἶτα δὲ καὶ πάντες οἱ ἄλλοι.

Οἱ προσκεκλημένοι εἰς τὴν Βασιλικὴν Τράπεζαν ἀπόψε περὶ τοὺς ἑκατὸν δεκαπέντε. Ἡ τράπεζα θὰ γίνῃ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ χοροῦ, τῆς μουσικῆς ἀνακρουούσης ἀπὸ τῆς γαλαρίας. Δὲν πιστεύομεν ν' ἀνακρουθῇ ὁ σλαβικός ὕμνος, ὁ σκοπὸν τὴν ὑπὸ Βουλγάρων κατάρκτησιν τῆς Σταμπούλ. Μεταξὺ ἄλλων προσκεκλημένων εἶναι οἱ ὑπουργοὶ ἐννοεῖται, ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς, οἱ Σωματάρχαι, οἱ αὐλικοὶ ὅλοι, αἱ πολιτικαὶ ἀρχαί, ὁ Διοικητὴς τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, οἱ Βασιλικοὶ ἐπίτροποι, ὁ Διευθυντὴς τῆς Αστυνομίας, καὶ λοιποὶ, καὶ λοιποί.

Ἡ ἐντύπωσις τοῦ ἐξωτερικοῦ τοῦ ἡγεμόνος εἰς ἅπαντας καλλίστη.

νκσίν της, οὐδεὶς ἐν τῇ χώρᾳ θὰ ἐτόλμα ν' ἀμφιδάλλῃ· ὁ ἀνάδοχος μου εἶνε πατήρ της!

— Ἀγαθὴ τύχη ἰδοὺ ὁ ἀληθὴς ἐνθουσιασμός· δὲν ἔχω πλέον ἀνάγκην νὰ σᾶς ἐρωτήσω ἂν τὴν ἀγαπάτε.

— Περισσότερον ἀπὸ τὴν ζωὴν μου! Ὡ! ναι, τὴν ἀγαπῶ, τὴν ἀξιολάτρευτον Ἰωάνναν μου.

Τὸ ὄνομα Ἰωάννα ἐνεποίησε ρῆγος εἰς τὸν ἐλευθεροσκοπευτὴν.

— Ἰάκωβε, εἶπε, δὲν ἀνεφέρατε ἀκόμη περὶ τοῦ τόπου τῆς γεννήσεώς σας.

— Ἐγεννήθην εἰς Μαρεῖλ.

— Εἰς τὰ Βόσγια; ἐπεφώνησεν ὁ ἐλευθεροσκοπευτὴς ὠχρίσας.

— Μάλιστα, λοχαγέ μου, ἀπήντησεν ὁ νεανίας παρατηρῶν αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως.

Τὸ μέτωπον τοῦ ἐλευθεροσκοπευτοῦ κατέστη περίφροντι, τὸ δὲ βλέμμα του, ἄκοντος, εἶχε λάβει ὁδυνερὰν ἐκφρασιν.

— Μήπως γνωρίζεται τὸ Μαρεῖλ, λοχαγέ μου; ἥρωτησεν ὁ Ἰάκωβος.

— Ὅχι, διήλθον μόνον ἅπ' ἐκεῖ ἄλλοτε· ἀλλὰ γνωρίζω κάποιον εἰς ἓνα ἐκεῖ κοντὰ δῆμον, ἀπήντησεν ὁ κ. Λαγγάρδ, προσπαθῶν ν' ἀποκρύψῃ τὴν θλίψιν του καὶ νὰ κατευνάσῃ τὴν ἐσωτερικὴν ταραχὴν του.

Ὁ Ἰάκωβος ἠνώνησεν, ὅτι οὗτος διετέλει ὑπὸ ἑκτακτον συγκίνησιν καὶ ὅτι οὐδὲν ἐφαίνετο δικαιολογῶν αὐτήν.

Αὐριον εἰς τὸν «Παρνασσὸν» μεγάλη κίνησις. Θὰ ὁμιλήσῃ ὁ ἐξοχος εὐφυολόγος Μπάμπης Ἀννίνος περὶ τοῦ ἔτους **1000 Μ. Χ.** Καὶ διὰ νὰ μὴν τὸ ἐκλάβωσι εἰς Συναξαριστὴν, ἀνοίγομεν τὸ παραπέτασμα τοῦ ἀναγνώσματος αὐτοῦ καὶ σᾶς λέγομεν ὅτι πρόκειται κατὰ τὸν δέκατον αἰῶνα περὶ τῆς μελλούσης τοῦ κόσμου καταστροφῆς. Φαντάζεσθε τῶρα ὅτι ὁ ἐκ τοῦ μηδενὸς δημιουργῶν καὶ καταστρέφων κ. Ἀννίνος τί ἔχει καὶ τί δύναται νὰ πῇ περὶ τῆς καταστροφῆς αὐτῆς. Ἡ μελέτη ἔχει καὶ δευτέρον μέρος καὶ τὸ δευτέρον μέρος θ' ἀναγνωσθῇ ὅχι τὴν Δευτέραν, ἀλλὰ τὴν Τρίτην.

Καὶ ἄλλο τηλεγράφημα ἐκ Καλαμῶν ἐλάβομεν, φέρον εἰκοσιεξ ὑπογραφάς καὶ διαμαρτυρούμενον ἐπίτις ἐνκντίον τῶν ὑπὸ τοῦ κ. Περικλέους Μπούτου τηλεγραφηθέντων κατὰ τοῦ Ἐπισκόπου Μεσσηνίας.

Τὸ τηλεγράφημα ἔχει ὡς ἐξῆς :

«Μετὰ βαθείας λύπης ἀνέγνωσαν συμπολιταὶ ἡμῶν τὰ ἐν τῷ «Αἰῶνι» γραφέντα ἐκ Καλαμῶν περὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Μεσσηνίας, τοσοῦτω μᾶλλον, καθόσον καὶ ἀνακριθεῖς εἶνε καὶ ἀπάδοντα μετὰ τὸν χαρακτῆρα, τὰς ἀρετὰς, τὸ φιλοδίκαιον καὶ τὴν ἀμεροληψίαν, μεθ' ὧν κοσμεῖται ὁ σεβάσμιος οὗτος ἱεράρχης, τοῦ ὁποίου τὴν ἀγαθὴν καρδίαν εἶνε λυπηρὸν νὰ πικραίνῃ τις ἀδίκως διὰ πολιτικὰ συμφέροντα.»

Ἐσπερινὸς ἀπόψε ἐν Πειραιεῖ εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου μετὰ Δεσπότη καὶ αὐριον λειτουργίαν πανηγυριζομένης τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνης τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἡ-

ἀλλ' ἐκ σεβασμοῦ καὶ ἐξ ἐχεμυθείας δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ.

— Ἰάκωβε, ὑπέλαβεν ὁ λοχαγὸς Λαγγάρδ, ὡς νὰ εἶχε μαντεύσει τὴν σκέψιν τοῦ νεανίου. Εἶμαι ὀλιγώτερον ταραγμένος, μὴ παρατηρεῖτε τοῦτο. . . Ἡ ἀνάμνησις τῶν ἀρχαίων μου θλίψεων, ἥτις ἐπέρχεται εἰς ἐμὲ αἰφνιδίως καὶ ὅταν ὅλως διόλῳ δὲν τὰς περιμένω· τοῦτο μὲ ταραττει.

Ἐγερθεὶς ἐποίησε δύο βήματα ἐν τῷ θαλάμῳ βαδίζων βραδέως καὶ τὴν κεφαλὴν ἔχων κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ πτῆθους.

Γ.

ΠΟΥ Η ΤΥΧΗ ΔΙΑΔΡΑΜΑΤΙΖΕΙ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΤΗΣ

— Δυστυχὴς νεανίας! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ λοχαγὸς Λαγγάρδ, δὲν γνωρίζω τίποτε ἀκόμη. Ἀλλ' ὅχι, καὶ νὰ ὁμιλήσῃ κἀνὲς ἀναφανδὸν θὰ ἦτο τρομερὸν τραῦμα, θὰ τὸν ἐσκότωνε ἴσως. Μάλιστα, μάλιστα, μέχρι νεωτέρας διαταγῆς ὀφείλω νὰ σιωπῶ. . .

Ἐπανῆλθεν ὁ λοχαγὸς εἰς τὸν Ἰάκωβον, ὅστις καὶ αὐτὸς ἐγερθεὶς ἀνέμενε ν' ἀποσυρθῇ, ἀφοῦ κατῴρῃσε νὰ καταστείλῃ τὴν συγκίνησιν του.

— Καθήσατε, φίλε μου, εἶπεν εἰς τὸν νεανίαν περιπα-

διοικησία της γνωστής Ὑδραϊώτισσας Μπάμπω Κονδύλως, ἀνευρούσης αὐτὴν ἐν Κανδύλλι τοῦ Βοσπόρου, ἀφοῦ τὸ πρῶτον τὴν ὠνευρεῖται, διότι ὅλα αὐτὰ τὰ εὑρήματα ὡς καὶ τῆς εἰκόνας τῆς Παναγίας τῆς Τήνου πρῶτον ἀναφαίνονται καθ' ὕπνου, καὶ μετὰ κίνδυνον τῆς ζωῆς ἀνασκαφάσης αὐτὴν ἐντὸς περιβόλου τουρκικοῦ παλατιοῦ κλπ. Ἡ εἰκὼν αὕτη τῆς Μπάμπω Κονδύλως ἀπολαύει πολλῆς πίστεως ἐν Πειραιεῖ, αὐριοὶ δὲ γυρνᾷ ἀπὸ σπῆτι σὲ σπῆτι, ἀνοίγουσιν τῶν οἰκοδεσποινῶν τὰς αἰθούσας των, διὰ τὸ καλὸ τοῦ σπητιοῦ τοῦλάχιστον ἐπὶ ἐν ἔτοι, διαρκοῦν. Ἡ συρροὴ καὶ τὸ προσκύνημα θὰ ᾔηνε μεγάλη καὶ πυκνόν.

ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οἱ σκύλοι εἰς τὰ σχολεῖα !

Εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἀμερικανὸς Φυσιοδότης» ὁ κ. Κούπερ ἐκφράζει τὴν ἀπορίαν του διατὶ μέχρι τοῦδε ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐπεχείρησε νὰ διδάξῃ τὰ γράμματα καὶ εἰς τὰ ζῶα. Ἀποδεικνύει δὲ ὅτι ἡ διανοητικὴ ἐργασία ἥτις συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐκφράζεται ἡ ἰδέα δι' ἐνὸς σημείου γραφικοῦ ἢ ἀκουστικοῦ ἢ μιμικοῦ, δὲν εἶνε ἀνωτέρω τῶν διανοητικῶν δυνάμεων τοῦ ζώου, καὶ πρὸ πάντων τοῦ κυνός. Προτείνει μίαν μέθοδον συνισταμένην εἰς τὸ νὰ γράφεται πλησίον τοῦ εἰκονιζομένου ἐν τῷ κυνικῷ ἀλφαβηταρίῳ ἀντικειμένου καὶ ἡ λέξις, εἰς τρόπον ὥστε ἀφαιρουμένης μετὰ τινα ἐξάσκησιν τοῦ κυνός, τῆς εἰκόνας, θὰ δύναται οὗτος μόνον ἐπὶ

τῇ θεᾷ τῆς λέξεως, ἢ τοῦ σημείου νὰ ἐννοῇ περὶ τίνος πρόκειται, ἐν ἄλλαις λέξεσι νὰ ἀναγινώσκη.

Ἡ ἰδέα αὕτη τοῦ Κούπερ ἐπιστημονικῶς ἐξεταζομένη εἶνε ὀρθή.

Ὅστις ἔχει ἰδέαν τοῦ φυσιολογικοῦ μηχανισμοῦ τῆς γλώσσης καὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τοῦ ἐγκεφάλου, πρὸς δὲ ὅστις δὲν εἶνε τυφλὸς ἀπέναντι τῆς πολυπλοκότητος καὶ λίαν ἀνεπτυγμένης διανοίας τοῦ κυνός, καὶ γνωρίζει νὰ διερμηνεύῃ φυσιολογικῶς τὰς πράξεις αὐτοῦ, αἵτινες γίνονται κατὰ τὸν αὐτὸν μηχανισμόν καὶ κατὰ τοὺς αὐτοὺς θεμελιώδεις νόμους, ὅπως καὶ παρὰ τῷ ἄνθρωπῳ, ἐκείνος μετὰ πεποιθήσεως θὰ ἀναμείνῃ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν προσπαθειῶν τοῦ Κούπερ ἀναλαμβάνοντος τὴν ἐκπαίδευσιν, ἔστω καὶ στοιχειώδη, τῶν κυνῶν.

Ὁ μὴ γνωρίζων ὑπὸ οὐδεμίαν ἐποψὴν ἓνα ὄργανισμὸν, ἐὰν μὲν εἶνε λογικὸς, ὀφείλει νὰ μὴ ἀποφάνῃ ὡς πρὸς τὸ πιθανόν ἢ ἀδύνατον τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἰδέας τοῦ Κούπερ. Ἐὰν δὲ δὲν εἶνε λογικὸς, ὅπερ καὶ πολὺ συχνότερον, θὰ ἀποφάνῃ μετὰ τῆς τετυφλωμένης καὶ κούφου πεποιθήσεως ὡς ἀπὸ τρίποδος ὅτι ἡ ἰδέα αὕτη εἶνε τρελλοῦ ἀνθρώπου, καὶ θὰ στεφανώσῃ τὴν ἀπόφασίν του ταύτην μετὰ ἐν περιφρονητικὸν καὶ ἡλίθιον μειδίαμα. Ἐὰν δὲ τῷ ζητήσῃ τις τὸν λόγον, τότε θὰ εἴπῃ, μὴ δυνάμενος οὐδένα συλλογισμόν νὰ κάμῃ, διότι στερεῖται τῶν ἀναγκασιούσων γνώσεων: μπᾶ ! εἶνε ἀδύνατον !

Ἡ τοιαύτη οἰκτρά κατάστασις τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος δυστυχῶς εἶνε συχνή καὶ εἰς τοὺς πλέον ἀνεπτυγμένους ἀνθρώπους. Οὕτω εἰς ἀρθρογράφου τῆς Ημερησίας λόγον ποιούμενος περὶ τῆς ἰδέας ταύτης τοῦ Κούπερ ἐν ἰδιαιτέρῳ ἀρθρῷ σκοποῦντι τὴν ἀναίρεσιν μιᾶς κατὰ χθονίου ἰδέας κληρικῶν τινῶν τῆς Λειψίας, οἵτινες ὑποστηρίζουσι διὰ τῶν Περιοδικῶν καὶ τῶν Ἐφημερίδων ὅτι δὲν

ὥς δὲν σὰς ἀπολύω· ἔχομεν ἀκόμη νὰ συνομιλήσωμεν. Λαμβάνετε συχνὰ εἰδήσεις ἀπὸ τοῦ Μαρτίλ ;

Ὁ Ἰάκωβος ἀνεστένεαζε.

— Δὲν λαμβάνω πλέον, ἀπάντησε θλιβερώς. Τί συμβαίνει ἀγνοῶ· αὐτὸ δὲ μετὰ θλίβει καὶ εἶμαι πολὺ πολὺ ἀνήσυχος.

— Ὅλα τὰ ἀναπολικά ἡμῶν διαμερίσματα γνωρίζετε ὅτι κατέχοντα ἀπὸ τὸν ἔχθρον.

— Ἀλλοίμονον ! αὐτὸ δὲν μοῦ εἶνε διόλου ἐνθαρρυντικόν.

— Ἔστω· ἀλλ' ἐξηγεῖ διατὶ δὲν λαμβάνετε ἐπιστολάς.

Ὁ Ἰάκωβος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Γνωρίζω, ἀπάντησεν, ὅτι πολλὰ ἐπιστολαὶ τῶν κατεληγμένων ἐπαρχιῶν φθάνουν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον των. Ὑπάρχουσι στιγμαὶ ποὺ φαντάζομαι ὅτι κἀνὲν δυστύχημα συνέβη εἰς τὴν Ἰωάνναν καὶ τὸν πατέρα της· μετὰ ταῦτα κατορθῶν νὰ ἐνθαρρύνω τὸν ἑαυτὸν μου σκεπτόμενος ὅτι ἐὰν συνέβαινε δυστύχημά τι σοβαρὸν, θὰ ἐπληροφορούμην οὕτως ἢ ἄλλως.

Ὁ λοχαγὸς Λαγγάρδ ἠσθάνετο ἑαυτὸν ταρασσομένον μέχρι τοῦ βάρους τῆς καρδίας.

— Πότε ἐλάβετε τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν ; ἠρώτησε.

— Τρεῖς ἡμέρας πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐχθροπραξιῶν.

— Ἡ ἐπιστολὴ τῆς δεσποινίδος Ἰωάννας ;

— Προήρχετο ἀπὸ τὸν λοχαγὸν Βαιγιάν, ἀλλὰ καὶ ἡ Ἰωάννα εἶχε γράψῃ μίαν σελίδα.

— Ποῦ εὗρίσκεσθε τότε ;

— Εἰς τὸ μεθόριον.

— Σεῖς δὲν ἐγράψατε ;

— Μάλιστα πολλάκις, καὶ πάντοτε χωρὶς νὰ λάβω ἀπάντησιν. Ἐγραψα μίαν ἐπιστολήν ὅτε εἴμεθα εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Σιαλόν, δύο ὅτε ἤμην εἰς Βέλγιον, ἄλλην ὅταν ἐρθάσαμεν εἰς Τούρ, ἄλλην μετὰ ὅκτω ἡμέρας καὶ χθὲς τὸ ἑσπέρας ἀκόμη ἔγραψα ἓκ νέου.

— Ἐγὼ ὑποθέτω, Ἰάκωβε, ὅτι αἱ ἐπιστολαὶ σὰς δὲν ἐφθασαν εἰς Μαρτίλ καὶ ὅτι κατεσχέθησαν ὑπὸ τῶν Πρώσων.

— Κἀτι τέτοιο λέγω καὶ ἐγὼ ὅτι συμβαίνει.

— Οἱ ἐκεῖ κάτω φίλοι σας μὴ γνωρίζοντες ποῦ βρίσκεσθε, δὲν δύνανται νὰ σὰς γράψουν.

— Μάλιστα, αὐτὸ ἐξηγεῖ τὴν σιωπὴν των.

— Ἰάκωβε, ὑπέλαβεν ὁ λοχαγὸς Λαγγάρδ, ὁ ἀνάδοχος σας, ὁ λοχαγὸς Βαιγιάν, ἔχει πολλὰ τέκνα ;

— Ἡ Ἰωάννα εἶνε ἡ μονογενὴς του θυγατὴρ.

— Ζῇ ἀκόμη ἡ σύζυγος τοῦ λοχαγοῦ Βαιγιάν ;

— Ὁχι, ἡ καυμένη ἡ ἀγαθὴ Αἰκατερίνη πρὸ πολλῶν ἐτῶν πέθανε.

(Ἀκολουθεῖ)